

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (pirmoji kolegija) NUTARTIS
2006 m. rugsėjo 19 d. *

Byloje T-122/05

Robert Benkö, gyvenantis Kohfidisch (Austrija),

Nikolaus Draskovich, gyvenantis Güssing (Austrija),

Alexander Freiherr von Kottwitz-Erdödy, gyvenantis Kohfidisch,

Peter Masser, gyvenantis Deutschlandsberg (Austrija),

Alfred Prinz von und zu Liechtenstein, gyvenantis Deutschlandsberg,

Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha (Austrija),

Gemeinde Ebergassing (Austrija),

Ernst Harrach, gyvenantis Bruck an der Leitha (Austrija),

Schlossgut Schönbühel-Aggstein AG, įsteigta Vaduz (Lichtenšteinas),

* Proceso kalba: vokiečių.

Heinrich Rüdiger Fürst Starhemberg'sche Familienstiftung, įsteigta Vaduz,

atstovaujami advokato M. Schaffgotsch,

ieškovai,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovojamą M. van Beek ir B. Schima,

atsakovę,

dėl reikalavimo panaikinti 2004 m. gruodžio 7 d. Komisijos sprendimą 2004/798/EB, kuris pagal Tarybos direktyvą 92/43/EEB nustato žemyninio biogeografinio regiono Bendrijos svarbos teritorijų sąrašą (OL L 382, p. 1),

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS
(pirmoji kolegija),

kuri sudaro pirmininkas R. García-Valdecasas, teisėjai J. D. Cooke ir V. Trstenjak,
kancleris E. Coulon,

priima šią

Nutartį

Teisinės ir faktinės bylos aplinkybės

- 1 1992 m. gegužės 21 d. Taryba priėmė Direktyvą 92/43/EEB dėl natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros apsaugos (OL L 206, p. 7; toliau – buveinių direktyva).
- 2 Pagal buveinių direktyvos 2 straipsnio 1 dalį, direktyvos tikslas – padėti užtikrinti biologinę įvairovę, apsaugant natūralias buveines ir laukinę fauną bei florą europinėje valstybių narių, kurioms taikoma Sutartis, teritorijoje.
- 3 Jos 2 straipsnio 2 dalyje nurodoma, kad priemonės, kurių imamasi pagal šią direktyvą, turi palaikyti ar atstatyti gerą Bendrijos svarbos natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros rūšių apsaugos būklę.
- 4 Pagal buveinių direktyvos šeštąją konstatuojamąją dalį tam, kad galima būtų atstatyti ar palaikyti Bendrijos svarbos natūralių buveinių ir rūšių gerą apsaugos būklę, būtina pagal nustatytą grafiką steigti specialias saugomas teritorijas, siekiant sukurti vientisą Europos ekologinį tinklą.

- 5 Pagal buveinių direktyvos 1 straipsnio 1 punktą, „speciali saugoma teritorija – tai Bendrijos svarbos teritorija, kurią valstybės narės įsteigė įstatymu, administraciniu aktu ir (arba) sutartimi ir kurioje yra taikomos būtinos apsaugos priemonės, skirtos palaikyti ar atstatyti natūralių buveinių ir (ar) rūšių, kurioms teritorija yra įsteigta, gerą apsaugos būklę bei populiacijas“.
- 6 Buveinių direktyvos 3 straipsnio 1 dalies pirmoji pastraipa nurodo, kad „Natura 2000“ pavadinimu kuriamas vieningas specialių saugomų teritorijų Europos ekologinis tinklas, kuris sudarytas iš teritorijų, kuriose yra į I priedą įrašyti natūralių buveinių tipai ir į II priedą įrašytų rūšių buveinės, sudaro galimybę palaikyti, o kur reikia – ir atstatyti iki geros apsaugos būklės natūralių buveinių tipus ir rūšių buveines jų natūraliame paplitimo areale.
- 7 Buveinių direktyvos I priedas nustato Bendrijos svarbos natūralių buveinių tipus, kurių apsaugai būtina steigti specialias saugomas teritorijas; o II priede – Bendrijos svarbos gyvūnų ir augalų rūšis, kurių apsaugai būtina steigti specialias saugomas teritorijas.
- 8 Buveinių direktyvos 4 straipsnis specialių saugomų teritorijų steigimui numato trijų etapų procedūrą. Pagal šios nuostatos 1 dalį kiekviena valstybė narė siūlo teritorijų sąrašą, nurodydama ten esančius I priede išvardytus natūralių buveinių tipus ir jose natūraliai gyvenančias buveinių direktyvos II priede minimas rūšis. Per trejus metus nuo buveinių direktyvos paskelbimo šis sąrašas kartu su informacija apie kiekvieną teritoriją perduodamas Komisijai.

- 9 Pagal buveinių direktyvos 4 straipsnio 2 dalį, remdamasi jos III priede nustatytais kriterijais Komisija, susitarusi su kiekviena valstybe nare, pagal jų pateiktus sąrašus sudaro Bendrijos svarbos teritorijų sąrašo projektą. Atrinktų Bendrijos svarbos teritorijų sąrašą Komisija tvirtina buveinių direktyvos 21 straipsnyje nustatyta tvarka.

- 10 Buveinių direktyvos 4 straipsnio 4 dalis nurodo, kad jei, laikantis šios nuostatos 2 dalyje nustatytos tvarkos, yra patvirtinama Bendrijos svarbos teritorija, atitinkama valstybė narė kuo greičiau, bet ne vėliau kaip per šešerius metus toje teritorijoje įsteigia specialią saugomą teritoriją, nustatydamą prioritetus, atsižvelgdama į teritorijos svarbą palaikant ar atstatant I priede išvardytų natūralių buveinių tipų arba II priede išvardytų rūšių gerą apsaugos būklę bei užtikrinant „Natura 2000“ tinklo vientisumą, taip pat atsižvelgdama į toms vietovėms gresiantį blogėjimą ar sunaikinimą.

- 11 Buveinių direktyvos 4 straipsnio 5 dalyje pabrėžiama, kad teritoriją įtraukus į Bendrijos svarbos teritorijų sąrašą jai pradedamos taikyti 6 straipsnio 2–4 dalių nuostatos.

- 12 Buveinių direktyvos 6 straipsnis susijęs su specialių saugomų teritorijų apsaugos priemonėmis. Jis numato:

„1. Specialioms saugomoms teritorijoms valstybės narės nustato būtinas apsaugos priemones, tarp jų, jei reikia, atitinkamus tvarkymo planus, parengtus specialiai šioms teritorijoms ar integruotus į kitus plėtros planus, ir atitinkamas įstatymais nustatytas, administracines arba sutartyje numatytas priemones, kurios atitinka teritorijoje esančių į I priedą įtrauktų natūralių buveinių tipų ir į II priedą įtrauktų rūšių ekologinius reikalavimus.

2. Valstybės narės imasi priemonių, siekdamos specialiose saugomose teritorijose išvengti natūralių buveinių ir rūšių buveinių blogėjimo, o taip pat rūšių, kurių apsaugai buvo įsteigtos specialios saugomos teritorijos, trikdymo, jei toks trikdymas galėtų būti reikšmingas šios direktyvos tikslų atžvilgiu.

3. Bet kokiems planams ir projektams, tiesiogiai nesusijusiems arba nebūtinai teritorijos tvarkymui, bet galintiems ją reikšmingai paveikti individualiai arba kartu su kitais planais arba projektais, turi būti atliekamas jų galimo poveikio teritorijai įvertinimas, atsižvelgiant į šios teritorijos išsaugojimo tikslus. Atsižvelgiant į poveikio teritorijai įvertinimo išvadas ir remiantis 4 dalies nuostatomis, kompetingos nacionalinės institucijos pritaria planui ar projektui tik įsitikinusios, kad jis neigiamai nepaveiks nagrinėjamos teritorijos vientisumo, ir, jei reikia, išsiaiškinusios plačiosios visuomenės nuomonę.

4. Jei, nepaisant poveikio teritorijai neigiamo įvertinimo ir nesant kitų alternatyvių sprendimų, šis planas ar projektas vis dėlto privalo būti įgyvendintas dėl privalomųjų bendrojo intereso pagrindų, tarp jų ir socialinio ar ekonominio pobūdžio, valstybė narė imasi visų kompensacinių priemonių, būtinų bendram „Natura 2000“ vientisumui apsaugoti. Apie patvirtintas kompensacines priemones ji praneša Komisijai.

Kai atitinkamoje teritorijoje yra prioritetas natūralių buveinių tipas ir (arba) prioritetas rūšis, vieninteliai argumentai, kuriuos galima pateikti, yra argumentai, susiję su žmonių sveikata ar sauga, su labai svarbiomis aplinkai palankiomis pasekmėmis arba, gavus Komisijos nuomonę, kitais privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais.“(Pataisytas vertimas)

- 13 2004 m. gruodžio 7 d. Komisija, remdamasi buveinių direktyvos 4 straipsniu, priėmė Sprendimą 2004/798/EB, nustatantį pagal buveinių direktyvą žemyninio biogeografinio regiono Bendrijos svarbos teritorijų sąrašą (OL L 382, p. 1, toliau – ginčijamas sprendimas). Šiame ginčijamo sprendimo I priede pateiktame sąrašė numatytos šios teritorijos:
- AT1114813 Südburgenländisches Hügel- und Terrassenland,
 - AT1205A00 Wachau,
 - AT1220000 Feuchte Ebene – Leithaauen,
 - AT2242000 Schwarze und Weiße Sulm,
 - AT3120000 Waldaist und Naarn,
 - AT3122000 Oberes Donau- und Aschachtal.
- 14 Ieškovas P. Masser jau kelerius metus įgyvendina projektą, susijusį su nedidelės elektrinės statyba AT2242000 teritorijoje. Tas pats pasakytina apie Alfred Prinz von und zu Liechtenstein, kuris, be to, yra žemės savininkas.

- 15 AT1220000 teritorija yra Marktgemeinde Götzensdorf an der Leitha ir Gemeinde Ebergassing teritorijoje. Šios dvi savivaldybės yra Žemutinės Austrijos žemėje. Jos nenurodo, kad yra žemės, esančios ginčijamame sprendime numatytoje teritorijoje, savininkės.
- 16 Galiausiai kiti ieškovai yra žemės, esančios ginčijamame sprendime numatytoje teritorijoje, savininkai ir jose vadovauja žemės ūkio ir miškininkystės įmonėms. R. Benkö, N. Draskovich ir A. Freiherr von Kottwitz-Erdödy teritorijoje AT1114813, E. Harrach – teritorijoje AT1220000, Schlossgut Schönbühel-Aggstein AG – teritorijoje AT1205A00 ir Heinrich Rüdiger Fürst Starhemberg'sche Familienstiftung – teritorijoje AT3122000.

Procesas

- 17 Ši byla pradėta ieškovų ieškiniu, pateiktu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2005 m. kovo 21 dieną.
- 18 2005 m. liepos 25 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu atskiru dokumentu atsakovė, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 114 straipsniu, pateikė prieštaravimą dėl priimtumo. 2005 m. rugsėjo 2 d. ieškovai pateikė savo pastabas dėl šio prieštaravimo.
- 19 Taikydamas proceso organizavimo priemones, Pirmosios instancijos teismas Austrijos Respublikai ir Komisijai pateikė rašytinius klausimus. Atsakymai į šiuos klausimus per nustatytus terminus buvo pranešti visiems ieškovams, kurie dėl jų pateikė savo pastabas.

Šalių reikalavimai

20 Ieškovai Pirmosios instancijos teismo prašo:

- pripažinti ieškinį priimtina,

- panaikinti visą ginčijamą sprendimą,

- nepatenkinus šių reikalavimų, panaikinti ginčijamą sprendimą dėl visų Bendrijos svarbos Austrijos teritorijų (kurios ginčijamo sprendimo I priede žymimos AT kodu),

- nepatenkinus dviejų pirmųjų reikalavimų, panaikinti ginčijamame sprendime nurodytų teritorijų AT1114813, AT2242000, AT1220000, AT1205A00, AT3122000 ir AT3120000 klasifikavimą kaip Bendrijos svarbos teritorijų,

- nepatenkinus ir šių reikalavimų, panaikinti ginčijamo sprendimo I priede nustatytų teritorijų klasifikavimą kaip reprezentatyvių Bendrijos svarbos teritorijų buveinėms ir rūšims, turinčioms bendrą B, C ir D (arba C ir D, arba bent D) vertinimą pagal standartinius valstybių narių duomenų sąrašus:

- visų į ginčijamą sprendimą (remiantis jo I priedu) įtrauktų teritorijų atžvilgiu,

— arba visų Austrijoje esančių teritorijų (I priedo AT kodas) atžvilgiu,

— arba bent teritorijų AT1114813, AT2242000, AT1220000, AT1205A00, AT3122000 ir AT3120000 atžvilgiu,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

21 Komisija Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtina,

— priteisti iš ieškovų bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

22 Pagal Procedūros reglamento 114 straipsnio 1 dalį, jei viena šalis to prašo, Pirmosios instancijos teismas gali priimti sprendimą dėl priimtumo nenagrinėdamas bylos iš esmės. Pagal šio straipsnio 3 dalį likusi proceso dalis vyksta žodžiu, išskyrus atvejus, kai Pirmosios instancijos teismas nusprendžia kitaip. Pirmosios instancijos teismas mano, kad šiuo atveju bylos medžiagoje yra užtektinai informacijos ir žodinė proceso dalis nebūtina.

- 23 Komisija, iš pradžių ginčijusi ieškovų, išskyrus savivaldybių, suinteresuotumą pareikšti ieškinį bei ginčijamo akto pobūdį EB 230 straipsnio pirmosios pastraipos prasme, savo prieštaravimą dėl priimtino grindžia tiesioginiu ir konkrečiu poveikiu ieškovams EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Pirmiausia reikia išnagrinėti pastarąjį teiginį.
- 24 Pagal EB sutarties 230 straipsnio ketvirtąją pastraipą, „kiekvienas fizinis ar juridinis asmuo gali <...> pareikšti ieškinį dėl jam skirto sprendimo arba sprendimo, kuris, nors ir būtų kitam asmeniui skirtas reglamento ar sprendimo formos, yra tiesiogiai ir konkrečiai su juo susijęs“.
- 25 Kadangi nebuvo ginčijama tai, kad ginčijamas sprendimas nėra skirtas ieškovams, ir atsižvelgiant į tai, kad jis skirtas tik valstybėms narėms, reikia išnagrinėti, ar šis sprendimas tiesiogiai ir konkrečiai susijęs su ieškovais.
- 26 Atsižvelgiant į tai, kad teisinė ieškovų privačių asmenų padėtis labai skiriasi nuo ieškovių savivaldybių, kurios nėra žemių, esančių teritorijose, kurios ginčijamame sprendime yra klasifikuojamos kaip Bendrijos svarbos teritorijos, savininkės, reikėtų atskirai išnagrinėti šių dviejų kategorijų ieškovų situaciją.

Dėl poveikio ieškovams privatiems asmenims

Šalių argumentai

- 27 Komisija, priskirdama ginčijamo sprendimo turinį normatyvinio pobūdžio bendrosioms taisyklėms, o patį ginčijamą sprendimą bendrojo pobūdžio aktui, mano, kad

ieškovai privatūs asmenys nėra tiesiogiai susiję EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Kadangi reikia atsižvelgti į teisinę, o ne į faktinę situaciją (2000 m. birželio 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Salamander ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą*, T-172/98, T-175/98–T-177/98, Rink. p. II-2487, 62 punktas), galimo ieškovų privačių asmenų turto nuvertėjimo dėl ginčijamo sprendimo nepakanka siekiant įrodyti jiems daromą tiesioginį poveikį.

28 Komisijos manymu, ginčijamos nuostatos iš principo yra panašios į direktyvos nuostatas, kurios negali nustatyti pareigų asmenims. Be to, buveinių direktyvos 6 straipsnio 2–4 dalys sukuria pareigas tik valstybėms narėms, o ne asmenims.

29 Komisija nurodo, kad siekiant nustatyti, ar ieškovas yra tiesiogiai susijęs, reikia išnagrinėti, ar valstybių narių veiksmus galima nustatyti iš ginčijamų nuostatų, kai valstybės narės neturi diskrecijos. Be to, šioje byloje negalima nustatyti, kada ir prireikus kaip ginčijamas sprendimas pakeičia ieškovų privačių asmenų teises. Iš tiesų buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalis valstybių narių diskrecijai palieka bent dvi sritis: spręsti, kuomet trikdymai gali padaryti reikšmingą poveikį, ir nustatyti atitinkamas priemones pablogėjimams ir trikdymams išvengti. Be to, buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 ir 4 dalys palieka valstybių narių diskreciją, nes reikalavimas patikrinti atitikimą apsaugos tikslams gali turėti teisinį poveikį tik konkretaus plano ar projekto kontekste.

30 Pagal analogiją nurodydama 2002 m. rugsėjo 10 d. Pirmosios instancijos teismo nutartį *Japan Tobacco ir JT International prieš Parlamentą ir Tarybą* (T-223/01, Rink. p. II-3259) Komisija tvirtina, kad buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalis nenustato ieškovams privatiems asmenims jokių ribojimų. Komisijos manymu, tam, kad pagal buveinių direktyvą atsirastų ribojimų asmenims, valstybė narė visuomet

turi pradėti nagrinėti ir nustatyti būtinybę imtis veiksmų ir vėliau nuspręsti dėl tinkamo veiksmų pobūdžio. Pavyzdžiui, kalbant apie tam tikrą nekilnojamojo turto naudojimą, ji galėtų jį visiškai uždrausti, leisti jį naudoti nustatant įpareigojimus ar sąlygas arba be jų, ar pati, ar per trečiuosius asmenis nustatyti priemones, kuriomis būtų kompensuojami ginčijamo naudojimo trūkumai. Iš visų šių svarstymų, Komisijos manymu, matyti, kad ieškovai privatūs asmenys nėra tiesiogiai susiję su ginčijamu sprendimu.

- 31 Ieškovai privatūs asmenys mano, kad jie yra tiesiogiai susiję, nes valstybės narės neturi jokios diskrecijos dėl esminių sprendimų. Pirma, ginčijamas sprendimas atrenka ir apibrėžia teritorijas. Antra, buveinių direktyva priima galutinius apsaugos tikslus, nepaliekant valstybėms narėms jokios diskrecijos. Iš tiesų, ieškovų privačių asmenų teigimu, buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalis numato draudimą bloginti buveines.
- 32 Nors jie pripažįsta, kad buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalies prasme valstybės narės gali imtis priemonių, kurios, jų manymu, yra tinkamos minėtiems tikslams pasiekti, tačiau ieškovai privatūs asmenys pabrėžia, kad pastarieji jau buvo nustatyti. Ieškovų privačių asmenų teigimu, siekiant įgyvendinti ginčijamą sprendimą, valstybės narės turi priimti jiems nepalankias priemones, nes jos, neturėdamos diskrecijos, bent jau privalo įgyvendinti draudimą bloginti buveines buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalies prasme ir nustatyti ieškovų privačių asmenų pareigą atlikti poveikio teritorijai įvertinimą buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalies prasme. Iš tiesų tam, kad būtų galima pritariti planui ar projektui, reikia moksliskai įrodyti, kad jis neturės neigiamų pasekmių, o tai yra mokslinis tyrimas, o ne naudojimasis diskrecijos teise. Be to, buveinių direktyva neleidžia valstybėms narėms sušvelninti taikytinų taisyklių ar nukrypti nuo jų. Tai turėtų neigiamų pasekmių ieškovams privatiems asmenims.

- 33 Ieškovai privatūs asmenys priduria, kad asmenys turi laikytis buveinių direktyvoje nustatytų apsaugos tikslų ir iš jų kylančių pareigų. Asmenys, remdamiesi tuo, kad nėra priimta įgyvendinančių nacionalinės teisės normų, negali išvengti buveinių direktyvoje ir ginčijamame sprendime nustatytų normų ir tikslų, nes tai yra tik formos klausimas.
- 34 Į Komisijos tvirtinimą, kad tuo atveju, jeigu šis ieškinys būtų atmestas, ieškovai išsaugotų galimybę ginčyti nagrinėjamo sprendimo teisėtumą nacionaliniuose teismuose, kurie turi kreiptis į Teisingumo Teismą dėl ginčijamo sprendimo teisėtumo EB 234 straipsnio prasme, ieškovės savivaldybės, kaip ir ieškovai privatūs asmenys, atsako, kad toks ieškinio pateikimo būdas neleistų atskleisti nagrinėjamų faktinių aplinkybių ir būtų per ilgas, nes truktų apie šešerius metus. Iš tiesų valstybės narės turi pareigą įgyvendinti buveinių direktyvą ir taikyti atitinkamus teisės aktus klaidingai Bendrijos svarbos teritorijomis laikomoms teritorijoms, todėl būtų per vėlu vykdyti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę. Jie mano, kad jiems nebuvo suteikta veiksminga teisminė apsauga, pažeidžiant teisinio saugumo ir Bendrijos teisės veiksmingumo principus.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 35 Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad tiesioginio poveikio sąlyga reikalauja, jog skundžiama Bendrijos priemonė darytų tiesioginį poveikį fizinio asmens teisinei padėčiai ir nepaliktų jokios veiksmų laisvės adresatui, atsakingam už jos įgyvendinimą, kuris yra visiškai automatiškas ir išplaukia tik iš Bendrijos teisės normų, netaikant kitų papildomų nuostatų (žr. 1998 m. gegužės 5 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Dreyfus prieš Komisiją*, C-386/96 P, Rink. p. I-2309, 43 punktą ir cituotą Bendrijos teismų praktiką bei minėto sprendimo *Salamander ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą* 52 punktą).

- 36 Tas pats taikoma, kai adresatų galimybė daryti įtaką Bendrijos priemonei yra tik teorinė, o jų ketinimas ją įgyvendinti nekelia abejonų (minėto sprendimo *Dreyfus prieš Komisiją* 44 punktas).
- 37 Ieškovai privatūs asmenys būtent tvirtina, kad buveinių direktyvos 6 straipsnio 2–4 straipsniuose numatytas apsaugos režimas, kurį ginčijamas sprendimas nustato jų žemės sklypams, daro jiems tiesioginį neigiamą poveikį, pavyzdžiui, jame numatytais draudimu bloginti buveines ir pareiga atlikti teritorijoje įgyvendintų projektų poveikio įvertinimą.
- 38 Be to, nors tiesa, kad buveinių direktyvos 4 straipsnio 5 dalis numato, jog teritoriją įtraukus į 2 dalies trečiojoje pastraipoje minimą sąrašą jai pradedamos taikyti 6 straipsnio 2, 3 ir 4 dalys, reikia patikrinti, ar šios nuostatos nacionalinėms valdžios institucijoms palieka diskreciją.
- 39 Buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalis įpareigoja valstybes nares imtis atitinkamų priemonių, siekiant „<...> išvengti natūralių buveinių ir rūšių buveinių blogėjimo, o taip pat rūšių, kurių apsaugai buvo įsteigtos specialios saugomos teritorijos, trikdymo, jei toks trikdymas galėtų būti reikšmingas šios direktyvos tikslų atžvilgiu“. Šioje nuostatoje naudojamas būdvardis „atitinkamų“ aiškiai parodo, kad valstybės narės kiekvienu atveju atskirai turi įvertinti, ar turi būti imamasi priemonių ir, jei taip, kokios jos turi būti, kad būtų išvengta natūralių buveinių ir rūšių buveinių blogėjimo, o taip pat rūšių, kurių apsaugai buvo įsteigtos specialios saugomos teritorijos, trikdymo buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalies prasme. Be to, atitinkamų priemonių, siekiant išvengti rūšių, kurių apsaugai buvo įsteigtos specialios saugomos teritorijos, trikdymo, turi būti imamasi tik su sąlyga, jei „toks trikdymas galėtų būti reikšmingas šios direktyvos tikslų atžvilgiu“. Nacionalinių valdžios institucijų diskrecijai paliekama teisė įvertinti, ar trikdymas galėtų būti reikšmingas šios direktyvos tikslų atžvilgiu.

- 40 Iš šių argumentų matyti, kad, priešingai nei tvirtina ieškovai privatūs asmenys, buveinių direktyvos 6 straipsnio 2 dalis palieka valstybėms narėms diskreciją (žr. šiuo klausimu generalinės advokatės J. Kokott išvadą byloje, kurioje priimtas 2004 d. rugsėjo 7 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Waddenvereniging ir Vogelbeschermingsvereniging*, C-127/02, Rink. p. I-7405, I-7409, 133 punktą).
- 41 Pagal buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalies pirmą sakinį bet kokiems planams ir projektams, tiesiogiai nesusijusiems arba nebūtinai teritorijos tvarkymui, bet galintiems ją reikšmingai paveikti atskirai arba kartu su kitais planais arba projektais, turi būti atliekamas tinkamas jų galimo poveikio teritorijai įvertinimas, atsižvelgiant į šios teritorijos išsaugojimo tikslus. Iš šios nuostatos aišku, kad įvertinimas turi būti atliekamas tik planams ir projektams, galintiems reikšmingai paveikti teritoriją. Iš tiesų buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalis reikalauja, kad būtų atliktas plano ar projekto poveikio įvertinimas tik tuomet, jei yra tikimybė ar grėsmė, kad jo įgyvendinimas reikšmingai paveiks atitinkamą teritoriją (minėto sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* 54 punktas).
- 42 Tokia grėsmė kyla tuomet, kai remiantis objektyviais veiksniais negalima atmesti galimybės, kad šis planas ar projektas reikšmingai paveiks atitinkamą teritoriją (minėto sprendimo *Waddenvereniging ir Vogelbeschermingsvereniging* 44 ir 45 punktai bei minėto sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę* 54 punktas). Vis dėlto nacionalinės valdžios institucijos visada įvertina, ar ir kokiais kriterijais remiantis planas ar projektas atitinka šią sąlygą (žr. šiuo klausimu generalinio advokato A. Tizzano išvados byloje, kurioje buvo priimtas 2006 m. sausio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Komisija prieš Vokietiją*, C-98/03, Rink. p. I-53, I-57, 38 punktą). Iš to darytina išvada, kad valstybės narės neprivalo įvertinti kiekvieno ieškovų privačių asmenų plano ar projekto poveikio atitinkamai teritorijai.

- 43 Jeigu nacionalinės valdžios institucijos mano, kad projektas gali reikšmingai paveikti atitinkamas teritorijas, jos pagal buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalies pirmą sakinį turi atlikti šio projekto galimo poveikio teritorijai atitinkamą įvertinimą. Šioje nuostatoje naudojamas būdvardis „atitinkamas“ reiškia valstybių narių diskreciją pasirenkant įvertinimo būdą. Pagal buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalies antrą sakinį „atsižvelgiant į poveikio teritorijai įvertinimo išvadas ir remiantis 4 dalies nuostatomis, kompetentingos nacionalinės institucijos pritaria planui ar projektui tik įsitikinusios, kad jis neigiamai nepaveiks nagrinėjamos teritorijos vientisumo, ir, jei reikia, išsiaiškinusios plačiosios visuomenės nuomonę“. Atsižvelgdamos į plano ar projekto poveikio teritorijai įvertinimo išvadas, kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos pritaria planui ar projektui tik įsitikinusios, kad jis neturės žalingo poveikio nagrinėjamos teritorijos vientisumui. Šiuo klausimu nacionalinės valdžios institucijos turi diskreciją, kuria jos naudojasi buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalyje nustatyta tvarka (žr. šiuo klausimu minėto sprendimo *Waddenvereniging ir Vogelbeschermingsvereniging* 67 ir 70 punktus).
- 44 Be to, buveinių direktyvos 6 straipsnio 4 dalis, į kurią daroma nuoroda jos 6 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje, numato, kad tam tikromis aplinkybėmis, nepaisant poveikio teritorijai neigiamo įvertinimo buveinių direktyvos 6 straipsnio 3 dalies prasme, planas ar projektas vis dėlto gali būti patvirtintas dėl privalomųjų bendrojo intereso pagrindų. Akivaizdu, kad nacionalinės valdžios institucijos turi diskreciją nuspręsti, ar planas ar projektas turi būti įgyvendinamas dėl privalomųjų bendrojo intereso pagrindų.
- 45 Todėl valstybės narės neprivalo uždrausti ieškovų privačių asmenų planų ar projektų. Galimas vieno iš projektų uždraudimas atsiranda ne iš buveinių direktyvos, bet iš kiekvienos valstybės narės sprendimo vienu, o ne kitu būdu įgyvendinti ginčijamą sprendimą ir buveinių direktyvą (žr. šiuo klausimu 2006 m. birželio 22 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Freiherr von Cramer-Klett ir Rechtlerverband Pfronten prieš Komisiją*, T-136/04, Rink. p. II-1805, 47 ir 52 punktus; nutarties *Mayer ir kt. prieš Komisiją*, T-137/04, Rink. p. II-1825, 60 ir 65 punktus ir nutarties *Sahlstedt ir kt. prieš Komisiją*, T-150/05, Rink. p. II-1851, 54 ir 59 punktus; taip pat

šiuo klausimu pagal analogiją žiūrėti minėto sprendimo *Salamander ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą* 68 punktą ir minėtos Pirmosios instancijos teismo nutarties *Japan Tobacco ir JT International prieš Parlamentą ir Tarybą* 51 ir paskesnius punktus).

- 46 Iš ankstesnių svarstymų matyti, kad vienos ar kitos teritorijos įtraukimas į Bendrijos svarbos teritorijų sąrašą konkrečiai nenurodo priemonių, kurių imsis nacionalinės valdžios institucijos pagal buveinių direktyvos nuostatas.
- 47 Ieškovai privatūs asmenys tvirtina, kad ginčijamas sprendimas turėtų rimtų ekonominių pasekmių bei sukeltų teisinių nepatogumų, tai yra padidėtų administracinės išlaidos ir nuvertėtų jų nekilnojamas turtas. Vis dėlto darant prielaidą, kad šios pasekmės yra tiesioginė buveinių direktyvos ir ginčijamo sprendimo, o ne ūkio subjektų spėjimo, kaip jas taikys valstybės narės, pasekmė, jos bet kuriuo atveju turi poveikį ne teisei situacijai, o tik ieškovų privačių asmenų faktinei situacijai (žr. šiuo klausimo minėto sprendimo *Salamander ir kt. prieš Parlamentą ir Tarybą* 62 punktą; minėtos nutarties *Freiherr von Cramer-Klett ir Rechtlerverband Pfronten prieš Komisiją* 47 punktą; minėtos nutarties *Mayer ir kt. prieš Komisiją* 60 punktą ir minėtos nutarties *Sahlstedt ir kt. prieš Komisiją* 54 punktą).
- 48 Galiausiai ieškovai privatūs asmenys, kaip ir ieškovės savivaldybės, remiasi savo teise į veiksmingą teisminę apsaugą.
- 49 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad Sutartis, viena vertus, 230 ir 241 straipsniais ir, antra vertus, 234 straipsniu įtvirtino užbaigtą teisių gynimo priemonių ir procedūrų sistemą, skirtą užtikrinti institucijų teisės aktų teisėtumo kontrolę, kurią turi atlikti Bendrijos teismas (žr. šiuo klausimu 1986 m. balandžio 23 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Les Verts prieš Parlamentą*, 294/83, Rink. p. 1339, 23 punktą). Pagal šią sistemą fiziniai ar juridiniai asmenys, negalintys tiesiogiai apskusti bendrojo

pobūdžio Bendrijos aktų dėl EB 230 straipsnio ketvirtojoje pastraipoje numatytų priimtino sąlygų, turi galimybę atitinkamais atvejais netiesiogiai užginčyti šių aktų galiojimą Bendrijos teisme pagal EB 241 straipsnį arba nacionaliniuose teismuose ir prašyti pastarųjų, kurie neturi teisės patys konstatuoti tokių aktų negaliojimo (1987 m. spalio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Foto-Frost*, 314/85, Rink. p. 4199, 20 punktas), kreiptis dėl to į Teisingumo Teismą pateikiant prejudicinius klausimus (2002 m. liepos 25 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą*, C-50/00 P, Rink. p. I-6677, 40 punktas).

- 50 Todėl valstybės narės turi pareigą nustatyti teisminės gynybos priemonių ir procedūrų, leidžiančių užtikrinti teisę į veiksmingą teisminę gynybą, sistemą (minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 41 punktas).
- 51 Šiomis aplinkybėmis nacionaliniai teismai pagal EB 10 straipsnyje įtvirtintą lojalus bendradarbiavimo pareigą privalo, kiek tai įmanoma, nacionalinės proceso teisės aktus, kuriuose nustatomos teisminės gynybos priemonės, aiškinti ir taikyti taip, kad fiziniams ir juridiniams asmenims būtų sudarytos kuo didesnės galimybės teismuose ginčyti visus sprendimus ar kitus nacionalinės teisės aktus, susijusius su bendrojo pobūdžio Bendrijos teisės akto nuostatų taikymu jų atžvilgiu, remiantis tuo, kad toks Bendrijos aktas yra neteisėtas (minėto sprendimo *Unión de Pequeños Agricultores prieš Tarybą* 42 punktas).
- 52 Taigi neturėdami galimybės reikalauti panaikinti ginčijamą aktą, ieškovai gali ginčyti buveinių direktyvos ir su jais susijusio ginčijamo sprendimo nacionalinius įgyvendinimo aktus; šitaip jie išsaugoja galimybę nacionaliniuose teismuose remtis jų neteisėtumu, priimant sprendimą pagal EB 234 straipsnį (žr. šiuo klausimu 1998 m. lapkričio 17 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Kruidvat prieš Komisiją*, C-70/97 P, Rink. p. I-7183, 49 punktą; 2000 m. liepos 12 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Conseil national des professions de l'automobile ir kt. prieš Komisiją*, T-45/00, Rink. p. II-2927, 26 punktą).

- 53 Iš to, kas pasakyta, darytina išvada, kad ieškovai privatūs asmenys nėra tiesiogiai susiję su ginčijamu sprendimu ir nėra reikalo nagrinėti, ar jie susiję su juo konkrečiai.

Dėl poveikio ieškovėms savivaldybėms

Šalių argumentai

- 54 Dėl konkretaus poveikio ieškovėms savivaldybėms Komisija, nurodžiusi skirtumus tarp šios bylos ir bylų, kuriose buvo priimtas 1994 m. gegužės 18 d. Teisingumo Teismo sprendimas *Codorníu prieš Tarybą* (C-309/89, Rink. p. I-1853) ir 2002 m. rugsėjo 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Pfizer Animal Health prieš Tarybą* (T-13/99, Rink. p. II-3305), tvirtina, kad vien tik bendro intereso, kurį toks juridinis asmuo kaip savivaldybė, savo teritorijoje ekonominiais ir socialiniais klausimais kompetentinga įstaiga, gali turėti siekdama teigiamų savo ekonominės gerovės rezultatų, nepakanka, kad ją būtų galima laikyti konkrečiai susijusia EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme (2003 m. balandžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Nederlandse Antillen*, C-142/00 P, Rink. p. I-3483, 69 punktas). Komisijos manymu, bet koks bendrojo pobūdžio Bendrijos aktas, nustatantis pareigas valstybėms narėms, remiantis pastarųjų institucine struktūra, gali reikšti, kad įvairios vietos valdžios įstaigos privalo laikytis šių pareigų. Šioje byloje ieškovių savivaldybių situacija nesiskiria nuo kitų nacionalinių viešosios teisės institucijų, turinčių teritorinę kompetenciją teritorijoms, kurios ginčijamame sprendime laikomos Bendrijos svarbos teritorijomis.

- 55 Savivaldybės ieškovės Marktgemeinde Götzendorf an der Leitha ir Gemeinde Ebergassing tvirtina, kad kaip savivaldybės, kurių gyvenamosioms teritorijoms dėl saugomų teritorijų ir apsaugos tikslų nustatymo kyla grėsmė, jos turi teisę pareikšti ieškinį. Šios savivaldybės, kaip vietinės institucijos, atsakingos už gyvenamųjų

teritorijų, su kuriomis susijęs ginčijamas sprendimas, tvarkymą ir apsaugą, yra konkrečiai susijusios. Priėmus ginčijamą sprendimą, joms šališkai ir neteisingai taikomas teisinis buveinių direktyvos režimas, ir taip pažeidžiama jų institucinė kompetencija.

- 56 Be to, ieškovės savivaldybės nurodo minėtą sprendimą *Codorniu prieš Tarybą* bei savo teisę būti išklaustyms.
- 57 Galiausiai jos, remdamosi šios nutarties 34 punkte išdėstytais argumentais, tvirtina, kad šio ieškinio atmetimas kaip nepriimtino neužtikrina joms pakankamos teisminės apsaugos. Komisija, remdamasi šios nutarties 34 punkte išdėstytais argumentais, teigia priešingai.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

- 58 Reikia išnagrinėti, ar ieškovės savivaldybės yra susijusios su ginčijamu sprendimu dėl jų ypatingų požymių arba faktinių aplinkybių, kurios jas išskiria iš kitų asmenų ir todėl jas individualizuoja taip pat kaip ir asmenį, kuriam šis ginčijamas sprendimas yra skirtas (1963 m. liepos 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Plaumann prieš Komisiją*, 25/62, Rink. p. 197, 223 ir minėto sprendimo *Komisija prieš Nederlandse Antillen* 65 punktas).
- 59 Tai, kad jos susijusios konkrečiai, ieškovės savivaldybės tvirtina galinčios pagrįsti būtent savo kompetencija teritorijos, kurioje yra ginčijamu sprendimu nustatytos teritorijos, tvarkymo ir apsaugos srityje.

- 60 Be to, kaip patvirtina Austrijos Respublika savo 2006 m. balandžio 6 d. atsakyme į Pirmosios instancijos teismo klausimą, buveinių direktyvos 6 straipsnio 2–4 dalies nuostatos pagal Austrijos teisę patenka į žemių teisės aktų leidybos ir įgyvendinimo kompetenciją, išskyrus Vienos ir Aukštutinės Austrijos žemes, kurių atveju tokia kompetencija bent jau iš dalies ir tam tikrais atvejais priklauso savivaldybėms. Ieškovės, 2006 m. gegužės 16 d. pareiškusios pastabas dėl Austrijos Respublikos atsakymo, neprieštarauja šiai analizei. Iš to darytina išvada, kad ieškovės savivaldybės, esančios Žemutinės Austrijos žemėje, neturi kompetencijos įgyvendinti buveinių direktyvos 6 straipsnio 2–4 punktų. Taigi teiginys, kad tokia kompetencija jas konkrečiai išskiria EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme, turi būti atmestas.
- 61 Bet kuriuo atveju, netgi darant prielaidą, kad ieškovės savivaldybės turi kompetenciją įgyvendinti buveinių direktyvą, ši kompetencija jų neindividualizuoja EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme. Iš tiesų šiuo atžvilgiu jų teisinė situacija nesiskiria nuo bet kurios kitos nacionalinės valdžios institucijos, įpareigtos įgyvendinti buveinių direktyvą, o būtent jos 6 straipsnio 2–4 dalis, situacijos.
- 62 Tiesa ta, kad valdžios institucijos, nacionaliniu lygiu turinčios kompetenciją įgyvendinti buveinių direktyvą pagal buveinių direktyvos 6 straipsnį, privalo imtis būtinų apsaugos priemonių, būtent tų, kuriomis siekiama išvengti natūralių buveinių ir rūšių buveinių blogėjimo (2 dalis) ir kuriomis siekiama atlikti tinkamą planų ar projektų, kurie gali reikšmingai jas paveikti, galimo poveikio teritorijai įvertinimą (3 dalis). Tačiau ginčijamame sprendime pateiktas Bendrijos svarbos teritorijos apibrėžimas yra bendro ir abstraktaus pobūdžio tiek, kiek jis numato ne konkrečius asmenis, o teritorijos dalis. Nors pastarosios yra labai siaurai apibrėžtos, tačiau jos yra apibrėžtos tik pagal pavadinimą, plotą, teritorijos geografinius duomenis, kurie yra bendri ir abstraktūs kriterijai.

- 63 Be to, atsižvelgiant į ginčijamame sprendime nustatytų teritorijų bendrą ir abstraktų apibrėžimą, galimas pareigų, kylančių iš buveinių direktyvos, poveikis ieškovių savivaldybių kompetencijai tvarkyti ir saugoti teritoriją pasireiškia vienodai visų savivaldybių, kurių teritorijoje yra ginčijamame sprendime nustatyta teritorija, atžvilgiu. Be to, kaip teisingai nurodo Komisija savo prieštaravime dėl priimtimumo, bet kuris bendrojo pobūdžio Bendrijos teisės aktas, nustatantis pareigas valstybėms narėms, remiantis pastarųjų institucine struktūra, gali reikšti, kad įvairios nacionalinės vietos valdžios institucijos privalo laikytis šių įpareigojimų. Taigi ši situacija niekuo neišskiria ieškovių savivaldybių iš kitų nacionalinių viešosios teisės institucijų, turinčių teritorinę kompetenciją teritorijoms, kurios ginčijamame sprendime laikomos Bendrijos svarbos teritorijomis.
- 64 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad vien tik bendrojo intereso siekti ekonominės gerovės, kurį gali turėti regiono ar vietos administracinė institucija, kompetentinga spręsti ekonominius klausimus savo teritorijoje, nepakanka tam, kad ją galima būtų laikyti susijusia su bendrojo pobūdžio aktais EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme (žr. šiuo klausimu 2001 m. lapkričio 22 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nederlandse Antillen prieš Tarybą*, C-452/98, Rink. p. I-8973, 64 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Nederlandse Antillen*, 69 punktą).
- 65 Ieškovės savivaldybės, grįsdamos savo teisę pareikšti ieškinį, nurodo minėtą sprendimą *Codorniu prieš Tarybą*. Tačiau jos neįrodė, kad ginčijamas sprendimas sukėlė grėsmę, dėl kurios jos negali pasinaudoti konkrečia teise minėto sprendimo prasme.
- 66 Ieškovės savivaldybės tvirtina, kad ginčijamu sprendimu joms šališkai ir klaidingai buvo taikomas buveinių direktyvos teisinis režimas. Be to, ši tariama Komisijos klaida – dalį ieškovių savivaldybių teritorijų priskirti Bendrijos svarbos teritorijoms, –

susijusi tik su šios bylos esme ir todėl neišskiria ieškovių savivaldybių EB 230 straipsnio ketvirtosios pastraipos prasme taip, kaip išaiškinta teismų praktikoje.

- 67 Be to, ieškovės savivaldybės neturi teisės dalyvauti procedūroje, dalyvavimas kurioje jas atskirtų 1988 m. vasario 2 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Van der Kooy ir kt. prieš Komisiją* (67/85, 68/85 ir 70/85, Rink. p. 219, 22 punktą) ar 1996 m. liepos 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Métropole télévision prieš Komisiją* (T-528/93, T-542/93, T-543/93 ir T-546/93, Rink. p. II-649, 61 ir 62 punktai) prasme.
- 68 Šiuo klausimu iš nusistovėjusios teismų praktikos aišku, kad iš esmės nei bendrojo taikymo aktų rengimo procesas, nei pačių šių aktų pobūdis nereikalauja, pagal bendruosius Bendrijos teisės principus, kaip antai teisė būti išklausytam, kad jame dalyvautų jų pasekmes patiriantys asmenys, nes jų interesams turi atstovauti politinės institucijos, kurios priima šiuos teisės aktus (1998 m. rugsėjo 15 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Molkerei Großbraunshain ir Bene Nahrungsmittel prieš Komisiją*, T-109/97, Rink. p. II-3533, 60 punktas ir 1999 m. lapkričio 9 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *CSR Pampryl prieš Komisiją*, T-114/99, Rink. p. II-3331, 50 punktas).
- 69 Be to, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti (1998 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Windpark Groothusen prieš Komisiją*, C-48/96 P, Rink. p. I-2873, 47 punktas; taip pat šiuo klausimu žr. 1994 m. birželio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Fiskano prieš Komisiją*, C-135/92, Rink. p. I-2885, 39 ir 40 punktus), kad reikalavimas išklausti suinteresuotuosius asmenis, prieš priimant su jais susijusį aktą, taikomas tik tuomet, kai Komisija numato taikyti nuobaudą ar imtis priemonės, galinčios paveikti jų teisinę situaciją. Teisė būti išklausytam, taikoma dėl konkretaus asmens vykdomoje administracinėje procedūroje, neturėtų būti perkelta į teisės aktų priėmimo procedūrą, per kurią priimama bendrojo pobūdžio priemonės. Konkurencijos srityje nusistovėjusi teismų praktika, reikalaujanti, kad įmonių, įtariamų pažeidus Sutarties normas, pastabos būtų išklausytos prieš nustatant joms skirtas

priemonės, visų pirma sankcijas, turi būti vertinama atsižvelgiant į atitinkamą kontekstą ir neturi būti taikoma Bendrijos teisėkūros procesui, kurio metu priimami norminio pobūdžio aktai, susiję su ekonomine politika ir taikomi visiems atitinkamiems ūkio subjektams (1996 m. gruodžio 11 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Atlanta ir kt. prieš EB*, T-521/93, Rink. p. II-1707, 70 punktas).

- 70 Galiausiai ieškovės savivaldybės, kaip ir ieškovai privatūs asmenys, pagrįsdami savo teisę pareikšti ieškinį nurodo teisę į veiksmingą teisminę apsaugą.
- 71 Dėl šios nutarties 48 ir tolesniuose punktuose išdėstytų priežasčių šiam argumentui negali būti pritarta.
- 72 Iš to, kas pasakyta pirmiau, darytina išvada, kad ieškovės savivaldybės nėra konkrečiai susijusios su ginčijamu sprendimu ir nėra reikalo nagrinėti, ar jos yra tiesiogiai su juo susijusios.
- 73 Iš to, kas pasakyta, išplaukia, kad šis ieškinys yra atmestinas kaip nepriimtinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

- 74 Pagal Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovai pralaimėjo bylą, jie turi padengti Komisijos išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (pirmoji kolegija)

nutaria:

- 1. Atmesti ieškinį kaip nepriimtina.**
- 2. Ieškovai padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

Priimta 2006 m. rugsėjo 19 d. Liuksemburge.

Kancleris

E. Coulon

Pirmininkas

R. García-Valdecasas